

[Aksel Møller.]

kurrere med et politisk Parti paa et Tidspunkt, hvor dette Parti paa Grund af en foregaaet Udvikling skifter Ledelse. Det er der ikke Spor at sige til, det er ganske i sin Orden, det er jo ligefrem de Herrer's Opgave videst muligt at udnytte den Situation, Det konservative Folkeparti er kommet i, til at prøve paa at mistænkeliggøre dets politiske Stilling. Vi beklager os ikke derover, vi konstaterer det bare.

Naar det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard talte om det Tilbagefald, der skal være sket fra moderne og nyere konservativ Politik ved det Formandsskifte, som har fundet Sted, og naar det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft beskylder mig for at have svigtet min Ungdoms Syn paa den konservative Politik's Opgave, saa beder jeg de ærede Medlemmer om en Paavisning, der kan holde. Jeg spørger, om der er nogen som helst Grund til at tro, at Det konservative Folkepartis Indsats i denne Sal paa Grund af det, der er sket, vil blive ændret, naar det drejer sig om Forbedringer i den sociale Politik? Jeg har ingen Erindring om, at vi har indtaget noget reaktionært Standpunkt, hverken til Forbedringerne i Aldersrentelovgivningen, i Invaliderentelovgivningen eller Arbejdsløshedsløvgivningen. Jeg har heller ingen Erindring om, at vi i de mere aktuelle politiske Spørgsmaal har indtaget Standpunkter, som berettiger noget af de ærede Medlemmer til at beklukke vor Stilling i Forhold til den Opgave at gøre det muligt for jævne Mennesker at eksistere sammenlignet med andre Mennesker i dette Land.

Jeg ved godt, det maaske er et ømt Punkt at pille ved lige netop i Aften, men naar jeg tænker paa de Skattelove, som vi forleden Dag havde til Forhandling, saa beder jeg det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft om at paavise, om det var Det konservative Folkeparti, som var saa ivrig efter at beskatte hans cigaretrygende Vælgere, eller om det var Det konservative Folkeparti, der vovede at pege paa Nødvendigheden af, at der, hvis man ønskede at gaa videre ad den indirekte Beskatnings Vej — og den er nu engang til Forbrugsbegrænsning den bedst egnede — ogsaa blev taget Hensyn til den Luksuskørsel, som finder Sted med Automobiler. Jeg kan i det hele taget ikke se, at der er noget Grundlag for alle disse Forsøg paa at gøre Det konservative Folkeparti til et reaktionært Parti.

Jeg kan forstaa, at jeg har krænket

det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, for saa vidt som jeg har prøvet paa at trænge ind i hans Tankeverden. Jeg turde ikke vælge den, der er hans, naar han er vaagen, men den, der er hans i Drømme. Jeg ved godt, at jeg kun har haft det ud af det, at jeg, om jeg forstaaer det ærede Medlems Svar til mig i Aften, er sikker paa, at han ikke vil benægte, at disse Drømme i alt Fald, som af mig paastaet, har været søde. Jeg er ogsaa fuldstændig klar over, som hans Ord til mig faldt, at de undertiden kunde beskæftige sig med den høje Hæder, som ventede ham, om hans principielle Synspunkt paa Stillingen i Vælgerfolket kom til at gaa i Opfyldelse. Jeg har aldrig benægtet det ærede Medlems Mod; jeg har overhovedet ikke anvendt dette Ord i Forbindelse med det ærede Medlem. Jeg kender det ærede Medlems Mod. Men jeg bestrider hans Evne paa et bestemt Omraade. Jeg tror godt, han vil bruge alle sine Kræfter for at faa pillet Fanden af Ryggen, men han kan ikke gøre det. Han kan kun slaa efter ham.

Sandheden er nemlig den, at Kommunismens Tilstedeværelse i et Folk virker paa en helt, helt anden Maade, end man almindeligvis forestiller sig. Her har det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen talt om, hvorvidt der har været Forhandlinger eller ej, eller om der vilde komme Forhandlinger i Fremtiden mellem Socialdemokrati og Kommunisme. Saadan noget anser jeg for aldeles udelukket. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft vil føre saadanne Forhandlinger. Jeg tror ogsaa, han har Mod til aabent at svare, at det kunde aldrig falde ham ind at gøre det. Men een Ting vil det ærede Medlem ikke kunne bestride, og det vil heller ingen anden kunne bestride: at Kommunismens Tilstedeværelse ganske simpelt kommer til at farve Socialdemokratiets Politik. Der er Vædsker, der virker katalytisk; deres blotte Nærværelse kan forandre Stofferne. Saaledes er det ogsaa med Kommunismens Forhold til dansk Politik, og vi ser overalt i Europa, at hvor Kommunismen har vundet sig et tilstrækkelig solidt Brohoved, der bliver Socialdemokratiets Politik mere og mere socialistisk. Det gælder Gerhardsens Politik i Norge. (*Hans Hedtoft*: Som det ærede Medlem ellers roser!). Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har den Opfattelse, at man skulde rose alt, hvad Hr. Gerhardsen har sagt og gjort, men naar den norske Regering ønsker at gennemføre en Lov som Lex Thagaard, saa maa jeg